

Arrest

nr. 119 765 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. A. A. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd geboren in de stad Mazar-i-Sharif, hoofdstad van de provincie Balkh. U ging tot de 8e graad naar school. Later nam u de winkel met video's, DVD's, etc. over van uw vader. U baatte deze winkel uit samen met uw neef A. R. (...). Hij filmde ook wanneer dit gevraagd werd.

Op een dag kwam F. K. (...) langs om u te vragen een video te maken van de Shabe Shash (een religieuze plechtigheid drie of zes dagen na de geboorte) van zijn zoon. Uw neef filmde de plechtigheid. Er waren ook vrouwen aanwezig. De volgende dag vroeg F. K. (...) u om twee DVD's van de video te maken. U zei hem dat hij er op maandag zou mogen omkomen. Toen u echter die maandagochtend - 11 à 13 oktober 2008 - naar uw winkel ging, vertelde uw buur op de markt u dat er in uw winkel was ingebroken. De politie werd ook gewaarschuwd. U merkte dat de box waar u alle

belangrijke zaken in bewaarde was gestolen. Op dat moment zat er 10.000 dollar, 60-70.000 Afghani en de video van de Shabe Shash in. Dit ontdekte u nadat F. K. (...) u had gebeld met de vraag of zijn DVD's al klaar waren. Toen u ontdekte dat die film was verdwenen, belde u uw vader en legde hem het probleem uit. Hij zei dat het geld geen probleem was, maar dat de verdwenen video wel voor problemen zou zorgen. Het is immers een kwestie van eer (wegens het figureren van vrouwen in de video) en dat kan men niet goedmaken met geld. De volgende dag belde F. (...) u opnieuw en u ging schuilen bij een vriend in het Dehdadi-district. De vrouw van die vriend vertelde u dat F. (...) een gevaarlijk man is en dat het verlies van de opname een kwestie van eer is. Het is uw schuld dat de video weg is en F. (...) zou u verantwoordelijk houden. De volgende dag belde hij u opnieuw, maar deze keer nam u niet meer op. Uw vader zei u naar het huis van J. K. (...) - een buur - te gaan. 's Morgens hoorde u van een andere buur dat F. K. (...) naar uw winkel was gekomen op zoek naar u. Later hoorde u van uw vader dat hij ook naar jullie huis was gekomen. U kreeg twee dagen de tijd om de video terug te vinden. Daarna ging hij naar het huis van uw neef R. (...) en deze werd meegenomen. Hierna ging u naar een tante in Daida Hairatan. Toen de twee dagen verstreken, vertelde uw broer u dat uw neef werd vermoord. Hierop besloot u het land te verlaten.

Op 19 oktober 2011 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een brief van de wijkverantwoordelijke, een vergunningsboekje voor de winkel, een vergunningskaart en uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de reactie van F. K. (...) op het verdwijnen van de video dermate onwaarschijnlijk zijn dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden. Dat F. K. (...) onmiddellijk over zou gaan tot dusdanig drastische maatregelen is in deze situatie weinig aannemelijk (CGVS vraag 46). De video zou immers verdwenen zijn na een diefstal. Verschillende personen kunnen dit ook bevestigen en in uw voordeel hierover getuigen - mocht dit al nodig zijn. Om voor het verdwijnen van een video - waar u persoonlijk weinig aan kon doen en uw onschuld kon aantonen - over te gaan tot moord is toch een brug te ver. Wanneer F. K. (...) werkelijk gegriefd zou geweest zijn voor het verdwijnen van deze video mag er redelijkerwijs aangenomen worden dat de dood van u en uw neef niet de eerste en enige manier is om genoegdoening te krijgen. Binnen de Afghaanse gemeenschap bestaan er andere manieren om zulke interpersoonlijke conflicten op te lossen zonder dat er bloed moet vloeien. Ook erezaken worden bij informele bijeenkomsten - en met de bemiddeling van prominente personen of gezaghebbende ouderlingen - besproken en - indien mogelijk - opgelost. Bij u is er nooit sprake geweest van enige poging om dit geschil via officiële kanalen of via bemiddeling op te lossen (CGVS vragen 90, 101). Dat er bij een 'kwestie van eer' geen andere oplossingen voorhanden zijn dan degene die F. K. (...) volgens u voor ogen had, strookt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map, administratief dossier CGVS). Dat u noch uw familie zelfs geen enkele poging deed om dit op een andere manier op te lossen, is erg opmerkelijk. Er mag verondersteld worden dat jullie eerst andere pistes zouden onderzoeken in plaats van meteen onder te duiken en vervolgens naar het buitenland te vluchten. Er bestaan minder drastische oplossingen voor het regelen van het verlies van een DVD. Het feit dat u nooit andere pistes hebt onderzocht, duidt op een zekere gelatenheid tegenover uw lot, wat niet te rijmen valt met de door u beschreven context en de volgens u totaal buitensporige reactie van uw klant. Wanneer iemand slechts de keuze heeft tussen sterven (dan nog voor het verlies van een video-opname!) of zijn land verlaten, mag er toch van uitgegaan worden dat hij op zoek gaat naar andere mogelijkheden om zijn problemen op te lossen. Zulke pogingen hebt u niet ondernomen waardoor er getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van de door u naar voren gebrachte problemen.

Dat u weinig moeite deed om een oplossing te vinden voor uw probleem blijkt verder uit het feit dat u evenmin op zoek ging naar de mogelijke dieven, of hen bij de politie aanwees. Nochtans zou de bewaker van de wijk waar uw winkel was gelegen de dag van de diefstal zijn verdwenen, wat hem dus vrij verdacht maakte (CGVS vragen 56-62). Dat u hem desondanks niet aanwees als potentiële dader wanneer de politie u hiernaar vroeg of hem zelf niet ging opzoeken om duidelijkheid te krijgen, duidt op een dermate apathische houding tegenover uw problemen en de mogelijke oplossingen dat dit de ernst en de waarachtigheid van uw problemen ernstig relativeert. Van iemand in uw situatie mag immers verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om deze op te lossen en hierbij ook de politie in te schakelen en hen mogelijks waardevolle informatie te verschaffen mbt. de diefstal. U geeft echter blijk van een dermate grote desinteresse in eventuele oplossingen dat dit de geloofwaardigheid van

uw asielmotieven fundamenteel ondermijnt. Ook bij de bewaker kunnen we immers spreken over een kwestie van vertrouwen. Net zoals het uw taak zou geweest zijn om de video te bewaren, is het zijn taak om de winkels te bewaken. Wanneer er dan ingebroken wordt in een winkel is de verantwoordelijkheid van deze persoon in deze zaak even hoog als de uwe wanneer een video die u in bewaring werd gegeven, verdwijnt. Desondanks wordt er geen enkel probleem van de verdwijning van die bewaker gemaakt, meer zelfs hij wordt niet verdacht én er wordt zelfs niet naar hem op zoek gegaan. Dat u dan wel dergelijke immense problemen zou krijgen vanwege een verdwenen video met enkele vrouwen erop is compleet onevenredig en dus ook ongeloofwaardig.

Daarnaast beweert u een klacht bij de politie te hebben ingediend vanwege de inbraak in uw winkel, maar het betreffende document zou u nadien zijn verloren (CGVS vragen 68-69). In deze zaak lijkt het bewijs van de inbraak echter een cruciaal document zowel bij uw asielaanvraag als bij uw conflict met F. K. (...) zodat u zou kunnen aantonen dat u geen directe schuld hebt aan het verdwijnen van die video en te overtuigen van de noodzaak om de echte dader(s) op te sporen. Met dit in het achterhoofd mag er toch van uitgegaan worden dat u dit document beter zou bewaren. Het verlies ervan laat toe te twijfelen aan het bestaan ervan en dus ook aan de diefstal van de video.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging omwille van het verlies van een DVD totaal niet aannemelijk gemaakt. U slaagt er op geen enkel moment in uw verklaringen voldoende hard te maken. De hoedanigheid van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara en de vergunningsbewijzen van uw winkel tonen enkel uw identiteit en werk aan, wat door het CGVS niet wordt betwist. De brief van de wijkverantwoordelijke kan bezwaarlijk beschouwd worden als een objectief document. U werkte en woonde daar in de buurt waardoor er een grote kans is dat u ook met deze mensen vriendschappelijke banden had. Bovendien is het een met de hand geschreven document wat door eender wie, eender waar kan opgesteld zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk worden vastgesteld en de bewijswaarde ervan is - in het licht van uw weinig overtuigende verklaringen - dan ook bijzonder relatief.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren

zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Mazar-i-Sharif (provincie Balkh) te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat in de stad Mazar-i-Sharif in 2012 bijna geen enkel gewelddadig incident gerelateerd aan het conflict plaatsvond: één IED ontplofte in augustus buiten de veiligheidssperimeter van de stad en in september ontplofte één RCIED binnen de stad. Bij dat laatste incident raakten 10 burgers gewond. De stad dient eerder als transport hub van AOG-personeel en materiaal, eerder dan als doelwit. Daarom zijn de enige incidenten die gemeld worden arrestaties en in beslagnames van AOG personeel en -materieel. De stad heeft wel af te rekenen met redelijk wat criminaliteit in de vorm van gewapende overvallen.

Mazar-i-Sharif is bereikbaar via de luchthaven van Mazar-i-Sharif en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Mazar-i-Sharif genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De "UNHCR Eligibility Guidelines" van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 en "artikel 48/2 juncto 48/4" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel meent zij dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden en in een vierde en laatste middel verwijst zij naar de artikelen 2, 3, 5 en 9 EVRM die zij eveneens geschonden acht.

De Raad oordeelt door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk te behandelen.

2.2.1. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering en het "hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap", onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3

en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 9 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij wijst op een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak, wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij herhaalt bij haar verweer in het kort de door haar voorgehouden asielproblematiek, beklaagt zich over het feit dat het verhoor niet correct werd weergegeven en dat verwerende partij geen concreet onderzoek ter zake heeft gedaan en is de mening toegedaan dat haar het onmogelijk bewijs wordt gevraagd daar het niet meer in het bezit zijn van de klacht bij de politie betreffende de inbraak in haar winkel haar niet ten kwade kan worden geduid en de brief van de wijkverantwoordelijke wel degelijk een bewijskrachtig document betreft.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoont welke elementen uit het gehoor op het Commissariaat-generaal niet of onjuist door verwerende partij werden weergegeven en zij evenmin aanduidt welke gegevens door verwerende partij niet werden onderzocht en wat de mogelijke impact zou zijn geweest van dergelijk onderzoek op onderhavige bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust.

Waar verzoekende partij meent dat haar het onmogelijk bewijs wordt gevraagd oordeelt de Raad dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij van haar een onmogelijk bewijs eist. Verwerende partij oordeelt enkel dat het volstrekt onaannemelijk is dat het document die de klacht aantoont bij de politie betreffende de inbraak in haar winkel verloren zou zijn gegaan gezien het uiterst cruciaal karakter van dit document waartoe verwerende partij de nodige motivering geeft – een motivering die door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten. Het betoog van verzoekende partij dat dit verlies haar niet ten kwade kan worden geduid, betreft een blote bewering die niet wordt onderbouwd door enige vorm van overmacht waarom het haar onmogelijk zou zijn geweest een dergelijk uitermate cruciaal document niet te kunnen behouden.

Betreffende de brief van de wijkverantwoordelijke beperkt verzoekende partij zich louter tot het tegenspreken van verwerende partij, stellende dat het wel een bewijskrachtig stuk betreft, wat geen inhoudelijke weerlegging inhoudt van de desbetreffende motieven van verwerende partij. Deze motieven worden door verzoekende partij eveneens ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.6. Met betrekking tot het betoog van verzoekende partij dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk de bescherming kan invoeren van haar autoriteiten wijst de Raad erop dat dit verweer totaal zinloos is nu aan de door haar voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht en enige bescherming desbetreffend dan ook niet aan de orde is.

2.2.7. Uit de vastgestelde flagrante onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, uit het niet stroken van de asielproblematiek met de informatie waarover verwerende partij beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd en uit de duidelijke desinteresse in een eventuele oplossing van het door verzoekende partij beweerd probleem, kan terecht worden besloten tot het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas. Verzoekende partij kan dan ook niet de status van vluchteling voorzien bij artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Aangaande de desbetreffende motivering van verwerende partij beperkt verzoekende partij zich tot het herhalen van enkele elementen uit deze motivering en tot de stelling dat verwerende partij ten onrechte oordeelt dat er voor burgers in Mazar-i-Sharif geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, waar de internationale verslagen en recente gebeurtenissen het tegendeel bewijzen. De Raad oordeelt dat het louter herhalen van enkele fragmenten uit de motivering van verwerende partij geen weerlegging inhoudt van deze motivering en dat het verdere betoog van verzoekende partij een blote bewering betreft daar zij deze niet onderbouwt met enige objectieve informatie en desbetreffend zelfs niet de minste bronvermelding aanvoert. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en dewelke aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT